

Ա. Ն. ՅԵԱ. Լ. Ը.

Մին պատկեր չէր, ոչ երազներ ցնորական
 Որ անցնելով թողին իրենց յուշ միայն.
 Մի՛ նմանցներ չիւղի եւ կամ փետուրի,
 Եւ կամ թէ այս ծաղիկներուն վայրենի:
 Այո՛ անոնց պէս կ'անցնի կեանքը մարդուն,
 Բայց յայտնի է անտես շաւիղը հողւոյն:
 Ո՛չ. Աստուած, խիղճ, եւ անցեալն են անմոռաց.
 Չեն ըսքողեր դանոնք հեշտանք կամ կասկած:
 Չի՞ հընչեր սիրտն՝ երբ տարիները թռչուն
 « Գե՛ղ կը սպասենք » կ'արձագանդեն միշտ հեռուն:
 Ո՛վ Աստուծո՛վ տընկըւած տունկ վաղանցիկ,
 Ո՛չ դաշտ, ո՛չ լեռ արմատիդ տեղն է բընիկ.
 Այլ ափը նեղ՝ ծովին՝ կլափովը որուն
 Մէկ եզրէն մի՛ւսը կը տարուիս հէք, անտուն:
 Ժամանակին ա՛լք, ծո՛ւփք, ըսէ՛ք, ահադին.
 Ո՞ր անդունդներն է սուզած կեանքս իմ նախկին.
 Հեռանալով թէ չըթողին զիս ունայն՝
 Բայց փոխեցին օրն ինձ մըթին գիշերուան:
 Ո՞ւր կը շրջիք, չքնաղ յոյսերս հեռակայ,
 Բա՛խտ թերակազմ, է՞ր չէք դառնար ինձ հիմայ.
 Անցաւ դալա՛րը հասակիս իմ ծաղիկ,
 Կ'անցնին ուժ, սիրտ՝ տենչանքներուս հետ թողլիք.
 Ես ալ կ'անցնիմ անցնողներէն վերջ այնքան,
 Անթերթ ծաղկի՛մ պէս հողմակոծ ու տատան:
 Ամէն ոլորտ արդ ետեւէն կը փակուի,
 Կէտը ներկայ՝ խախուտ նեցուկ, խոչ ոտքի:
 Գլորած կեանքէս արդ... ո՞ւր իյնամ, ո՞ւր հանդէիմ...
 Քու մէջ, բոլոր ժամանակիս Աստուա՛ծն իմ:
 (1845)

Թրգ. աշխ. Հ. Ե. Փ.

Հ. Ղ. ԱԼԻՇԱՆ

Ա. ՊԱ. Գ. Ա. Ն.

Վաղը, դարձեալ վաղն, այս տարի, դալ տարի...
 Եւ մինչեւ ե՞րբ ժամանակին մարդ յառի.
 Պիտի հասնի՞ս առ կարծեցեալ ապառնիդ,
 Յոյսէն մօտ չէ՞ քեզ՝ պահը քու դամբանիդ.
 Եկողն արդեօք պիտի ըլլա՞յ ջինջ, հանդարտ
 Պարզեւարեր երազածիդ նրման արդ.
 Պիտի լեցուի՞ն ծակ անթմներն իղձերուդ,
 Եւ պիտի՞ հասնի՞ս արդեօք կատարն յոյսերուդ:

Տե՛ս չըխաբուի՛ս. մեզ վարագոյր մ'ոսկեհիւս
 Կը ցուցնէ դէմքն ապաղային համակ լոյս.
 Ժամերն երբոր խըլես ծաղկի պէս թերթ թերթ
 Ըսես պիտի՞ ե՞րբ դայ ժամանակն անձկաւէտ.
 Մինչ նա եկած է, եւ դու չես իմանար.
 Չըհարցուցի՞ր սրբտով ճամբան երկնատար.
 Անմահ, միակ, չնաշխարհիկ այն հողին
 Կը վըստահի՞ս սնանկ օրերու սեւ բախտին.
 Ահա քեզի ստոյգ ապառնի մ'է հասած,
 Ժամանակի ժանիքը կեանքէ է սղոցած.
 Ուղած-չուղածդ ահա հոս է, մահն ահա...
 Է՞ր կը վախես դիմաւորել դու վստահ.
 Անկարծ գիշերն՝ անվերջալոյս կեանք մ'ունի.
 Վա՛յ վատնողին սուղ պահն՝ յուսով դալիքին:
 Քեզ քան ամէն ապառնի ստոյգ, մօտալուտ՝
 Մա՛հը ճանչցիր, եւ ո՛չ հեշտանքն հոսանուտ.
 Կենսապահ դէնք ա՛ռ քեզ Հաւատքն անցեալին,
 Ապաղային Յո՛յսը եւ Սէրն ներկային:
 (1845)

Թրգ. աշխ. Հ. Ե. Փ.

Հ. Ղ. ԱԼԻՇԱՆ

Ա. Ա. Ր. Օ. Տ.

Եթէ լոյսին մէջ, առաւօ՛տ մը կեանքի,
 Ձեռքէս բռնէր սիրելի մէկը մեռած.
 Ես կընայի՛ պատմել հեքեաթը ոսկի
 Որուն մէջ սուրբը վիշապի մ'է յաղթած:

Պիտի բացուէ՛ր ինձի ճամբան վերստին
 Որ մանկութեան պարտէզներուն կը տանի.
 Անհո՛ւն ձայներ պիտի՛ ըսէին երբեմնի
 Խաղերու սէրն ու կախարդանքը սրտին:

Եւ դուցէ՛ դա՛ր շրթներուս որբ հայցումին
 Աղօթքի բառ մը, վարդենի՛ ծըլարձակ,
 Հին աղբիւրները քարերէն ցայտէին...

Ու դերդ հրաշքի մը պատկերովն սպիտակ
 Տեսնէի վե՛րը, բըլուրին հասնելով,
 Իմ ծընած տունըս ծիրանի դօտիով...

ԱՐՍԷՆ ԵՐԿԱԹ